

Roman Cílek

VZPOURA POKOŘENÝCH ANDĚLŮ

Tucet příběhů s tajemstvím

Roman Cílek

VZPOURA POKOŘENÝCH ANDĚLŮ

Tucet příběhů s tajemstvím

Roman Cílek

VZPOURA POKOŘENÝCH ANDĚLŮ

Tucet příběhů s tajemstvím

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Roman Cílek, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-195-3 (print)

ISBN 978-80-7557-732-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-733-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-734-4 (pdf)

Ne dost přítomnosti, žádná budoucnost

Od stolku v luxusní kavárně byl výhled na rušnou ulici.

Ti dva však ven příliš nevyhlíželi: byli cele zaujati sami sebou, a především tím, o čem jednali.

„Ne, to nepřichází v úvahu. Peníze si od vás v žádném případě nevezmu,“ s téměř pobouřeným gestem tvrdil pracovník magistrátu Ing. Jaroslav Aubrecht a nezněla v tom ani formální upejpavost, ba dokonce ani podtón toho, jak některé ženy říkávají svá pokrytecká ne před chvílemi, odehrávajícími se pak v rytmu mnohonásobného ano, ano, ano.

„Ale no tak, přece se nebudeme strašit nyní tak oblíbenými povídkami o úplatcích,“ usmál se z protější židle majitel a výkonný ředitel developerské firmy Radoslav Šebestík.

Úsměv mu Aubrecht sice oplatil, ale na jeho názoru se tím nic nezměnilo: „Pokud dovolíte, pane řediteli, rád bych trval na tom, abyste jako protislužbu splnil slib ve věci vaší osobní přímluvy na ministerstvu. Velmi bych stál o to místo v sekretariátu náměstka.“

„Samozřejmě se pokusím udělat vše, co je možné.“

Inženýr se s tím nespokojil a s náhle až neodbytnou nálehavostí poznamenal: „Promiňte, ale minule jste říkal, že je to již skoro na sto procent ujednané. A podle toho jsem ve váš prospěch také jednal, byť s tím byla spojena značná míra rizika.“

Šebestík k němu zkoumavě vzhlédl.

Nevyznívá to od toho ouřady trochu jako nátlak, možná až výhrůžka?

Tvář odborného referenta Aubrechta však byla neprůhledná.

„Je o mně známo,“ promluvil k ní Šebestík s důrazem, „že umím držet slovo. Jen o trochu trpělivosti prosím.“ Vzdychl. „Ale vraťme se nyní k tomu, od čeho jsme před chvílí odbočili. Přece jen chci nějakou formou vyjádřit vděčnost za to, co jste pro mne udělal a jak diskrétně, to především, jste se té služby ujal. Přirozeně hodlám s tímto vaším přístupem počítat i nadále,“ řekl ještě a z aktovky, kterou si předtím odložil na okenní parapet, vyňal barevný katalog významné cestovní kanceláře. „Přijmete ode mne aspoň malou pozornost?“ zeptal se a podal katalog Aubrechtovi.

„Nerozumím vám.“

„Co je tu k nepochopení? Když jsem byl u vás na návštěvě, všiml jsem si, že váš synek je po nemoci, o které jste se mi před časem zmínil, trochu pobledlý. Chudáci městské děti! A vaše krásná milostivá paní, se kterou jsem měl rovněž tu čest se setkat, by jistě také nebyla proti, takže... no, prolistujte si prostě ten katalog a bez ohledu na cenu si vyberte zájezd, který by vám vyhovoval. Ostatní nechte na mně. Majitel té cestovky je mi v leccčems zavázaný, tudíž vám na mé náklady vyjde ve všem vstříc.“

„No... já nevím,“ zaváhal ještě Aubrecht, protože dobře cítil, že to, co je mu nabízeno, se tak či onak podobá ceně za jednání přinejmenším na hraně zákona – a také za důslednou mlčenlivost.

Ředitel Radoslav Šebestík, jenž musel Aubrechtovi v minulých dnech chtě nechtě dovolit pohled pod pečlivě vycídnou pokličku svého ne už tak běloskvoucího podnikání, se však již mezitím podíval na hodinky, čímž dal najevo,

že audience skončila. „Očekávám, že bychom se ve věci toho vašeho rodinného výletu mohli sejít třeba zase tady a...“ Zalistoval v diáři. „Co třeba ve čtvrtek v půl druhé?“ řekl – a tak jak byl z průběhu svých dnů zvyklý spíš vydávat příkazy než se doopravdy ptát, vlastně ani teď nečekal na to, co na jeho návrh řekne ten druhý.

* * *

Coby tvor ukázkově odolný se člověk dokáže smířit se vším.

Smířil se tedy pod tlakem rodinné euforie i inženýr Jaroslav Aubrecht. Vůdčí roli při výběrovém rokování nad celobarevným katalogem přenechal své ženě Bedřišce, která – vyzbrojena již ze studijních let částečnou znalostí italštiny a vztahem k pohnuté historii jižních partií Evropy – zvolila k nabízenému týdnu zázraků minerálními prameny hustě protkaný ostrov Ischia v hloubi Neapolského zálivu.

„Tohle je ono, podívej se na tu nádheru!“ namířila prst k fotografii hotelu v terasovitém svahu nad městečkem Lacco Ameno.

„Jak myslíš. Nerad bych ale působil jako neomalený vyžírka. Musí to být zrovna ten nejdražší?“ zapochyboval Aubrecht, když si pod snímkem přečetl cenu.

„Není nejdražší,“ oponovala mu poučená choť. „Mnohem dražší je prý ten, kde se natáčel film Nebožtíci přejí lásce. Ale ten tu v nabídce chybí.“

„Chybí...?! Asi bych to měl reklamovat, ne?“ ušklíbl se, ale bylo mu jasné, že v tomhle slovním ping-pongu nemá šanci na uhrání byť jen jediného setu.

Ironii v jeho hlase přecupitala bez povšimnutí a zeptala se: „Takže jsme, Jaroušku, dohodnutí, že ano?“

„Jo, dohodla ses,“ řekl a rovnalo se to kapitulaci.

* * *

Počer překážek se rovnal nule.

Ředitel Radoslav Šebestík bez mrknutí oka přijal Aubrechtovo přání, nestudoval ani snímky hotelu, ani čísla pod nimi, pouze přikývl, sáhl po mobilu, který měl stále před sebou v pohotovostní pozici, načež v krátkém monologu komusi cosi přikázal.

„Zařizeno,“ řekl pak Aubrechtovi. „Zítia ráno si všechny potřebné papíry vyzvedněte na centrále cestovky. Bude k nim připojena pro každého z vás tři i přiměřená suma kapesného v eurech.“

„Ale to není třeba...“

„Nechme už toho,“ rázně ho umlčel Šebestík. „Mám nyní dost starostí a nerad se zdržuji problémy, které už jsem si odškrtl. Přeji hezkou dovolenou. Jediné, za co se vám neumím zaručit, je pěkné počasí. Ale věřím, že i to vyjde. Tlumočte, prosím, pozdravy vašemu synkovi a ctěné manželce.“

„Vyřídím,“ hlesl Aubrecht.

Šebestík se protáhl v zádech, sáhl do aktovky a tentokrát nevylovil žádný barevný katalog, ale složku obchodních dokumentů. „A rád bych přešel k vážnějším věcem,“ řekl. „Odlétáte až za deset dní, což by mělo na vyřízení stačit. Mám tu, jak už jsem naznačil, takový... no, zádrhel, který byste mi mohl důvěrnou, zdůrazňuji, že opravdu velice důvěrnou, cestou pomoci odstranit. Podívejte se, tady z těch papírů vyplývá, o co se jedná.“

Inženýr Aubrecht se začel.

A brzy, velmi brzy si uvědomil, že nejde o nějaký jen tak obyčejný obchodní zádrhel, jak to Šebestík decentně nazval; kdepak, tohle byla jiná sorta, pan direktor Radoslav Šebestík se v nikterak důvěryhodném nadnárodním propojení pustil do něčeho, co opravdu smrdělo. Četl dál a dál a nerodil

se v něm sebemenší náznak radosti z toho, co se dozvídal a že se to vůbec dozvídal. Tahat na zádech batoh velkého a dost třaskavého tajemství, to bývá občas dost nepohodlné. A nejen nepohodlné, může to být taky – slušně řečeno – o ústa. Četl ještě dál, a přestože se nacházeli v dobře odvětraném a provoněném prostoru, polévaly ho vlny horoka. Skoro jako by se už nyní nacházel na tom zatraceném, ale rodinou bohužel nedočkavě vyhlíženém sopečně vyvřelém ostrově pod italským nebem.

* * *

Dočkali se.

Rozpálená Neapol nadchla hlavně kluka. Líbilo se mu nejen v přeplněné příletové hale mezinárodního letiště, ale o něco později hlavně to, jak motorizovaní Taliáni tak pramálo dbají dopravních předpisů a s gurmánskou rozkoší se opírají do svých klaksonů. Autobus dopravní společnosti měl porouchanou klimatizaci, což mnozí – celkově už od počátku a čím dál víc mrzutého Ing. Aubrechta z této množiny nevyjímaje – přivítali s hlasitě projevovanou nevolí. Projeli neapolskou rezidenční periferií, zleva na ně vykouklo moře a v pozadí i silueta Vesuvu. Pak už se po kousku dálnice přesunuli do úzkých uliček dělničtější vyhlížejícího přístavního městečka Pozzuoli, odkud je měl trajekt vodní trasou kolem několika dalších ostrovů dopravit na Ischii. Cestou přes Pozzuoli uplatnila Bedřiška Aubrechtová své jazykové schopnosti a přeložila svým mužským text jednoho z revolučně se tváricích nápisů na stěně domu vyzdobeného četnými graffiti:

„Příliš mnoho minulosti.
Ne dost přítomnosti.
Žádná budoucnost.“

„Slyšíš? Tohle si musím zapamatovat. Cosi takového kdy-
si hlásali anarchisté, že jo?“ oslovila novinami se ovívající-
ho manžela.

Povinně kývl, ale moc o tom nepřemýšlel.

Ale měl by, zrovna on by měl.

Jenomže netušil, že by měl, a bylo mu hlavně vedro.

Obstarožní trajekt, který na ně v Pozzuoli čekal, nesl
na svém boku těžko vyslovitelný název, o němž všestranně
zvídává Bedřiška od kohosi z místních vyzvěděla, že je to
jméno významného neapolského mořeplavce, který se od-
tud kdysi vypravil až bůhvíkam, a zjistil tudíž, že... což vše
inženýra Aubrechta, jemuž to sdělovala, opět valně nezají-
malo, a tak ono krkolomné středověké jméno i průvodní vý-
klad zapomněl skoro ještě dřív, než je z úst své ženy pořádně
dovyslechl.

Škoda: třeba by byl pozornější, kdyby osudově věděl.

Jenže nevěděl, nic nevěděl – a proto pořád vnímal přede-
vším to odporné, všemi póry i dechem k němu pronikající
horko.

* * *

Konečně se nalodili a vypluli.

Pro mnohé radostná chvíle a příležitost k nevšedním
výhledům, pro Aubrechta jako člověka, jemuž se přičilo
jakékoli naprogramované kolektivní plesání, jen zdroj po-
kračujícího utrpení. Už měl všeho plné zuby a zařekl se,
že jakoukoli další rodinnou cestu k moři, byť by mu ji třeba
i s milionovým příplatkem kdokoli vnucoval, si jednou
provždy odepře. Byl protivný, dával najevo, že si z Prahy
veze v hlavě spoustu ne zrovna příjemných starostí, kterých
se nedokáže jen tak na povel zbavit, byl neklidný, pořád
chodil sem a tam. Horní paluba, dolní paluba, velká míst-

nost s barem, široké schody, úzké schody, chodby a chodbičky, umývárny, záchody.

Chodil a chodil.

Nuda...!

Pominula zcela, doslova ze vteřiny na vteřinu. Při míjení se v zúženém prostoru se nějaký nařvaný chlapík v kraťasech a umolousaném tričku dral kolem Aubrechta tak zprudka, že ho chtěně-nechtěně přitiskl na malá dvířka do místnosti, kam turisté nechodili, snad to byl nějaký sklad lan či bůhví-čeho jiného. Zatím ještě nic zvláštního, postačila by omluva. Jenže omluvy se vlivný odborný referent z Prahy nedočkal. Ona nenápadná dvířka se pojednou otevřela a zevnitř se vynořily ruce. A také ten tlustoch popadl Aubrechta za rameno a zatlačil.

Hergot, co se to děje...?!

Aubrecht cosi vykřikl, ale nikdo ho neslyšel.

Krajně nepěkná situace: kolem plující lodi samá slaná voda Tyrhénského moře a tady kolem něho samé cizí ruce.

* * *

Až po čtvrt hodině ho začali postrádat.

Hlavně Aubrecht junior: „Kde může táta tak dlouho být?“

Milostivá se zatím ještě tvářila klidně, ale čím dál víc v ní bublal především těžko potlačitelný vztek nad tím, jak jim ten její morous svou věčnou nenáladou kazí hned první den vysněné dovolené. „Však on tatínek přijde,“ odbyla synátora. „Znáš ho, on prostě nedokáže klidně sedět na jednom místě.“

Jenže tatínek nepřišel.

Už nikdy.

Třeba se mu v té místnůstce se stočenými lany líbilo – spíš tedy ne, ale tak jako tak se ho na jeho pocity nikdo nezeptal. A ostatně tam nepobyl zase až tak dlouho, aby si mohl vy-

brat, co chce a co nikoliv. Měli v tom kamrlíku nějaký šrouby zajištěný poklop, jímž se dalo vytlačit ven nepotřebné zavazadlo. Jak už bylo řečeno: všude kolem byla voda – a kdo by asi tak dokázal vymyslet lepší skrývačku pro jedno rozměrově vcelku zanedbatelné a šikovným závažím zatížené středoevropské mužské tělo?

Jak že to bylo napsáno na tom domě v Pozzuoli?

„Příliš mnoho minulosti.

Ne dost přítomnosti.

Žádná budoucnost.“

* * *

Výlet na Lacco Ameno se zkrátka nevyvedl.

Vydali se na cestu, jejímž cílem byl ten báječný hotel se všemi vymoženostmi pro oblažení hostů, jako standardní, byť ne zrovna vzorová rodinná trojice. A najednou se stali dvojicí s tím odporným označením: vdova a poloviční sirotek. Jednání s místními úřady, policií a neapolskou společností, která provozovala trajektovou přepravu, do něhož se zapojil i delegát české cestovní kanceláře a zmocněnci pojišťovny, vedlo do ztracena.

„Je nám to velmi líto, signora, ale s využitím trajektu, stejně jako kteréhokoli jiného lodního dopravního prostředku, jsou spojena určitá rizika. Moře je svým způsobem nebezpečné vyhraněné prostředí. Neustále na to pasažéry upozorňujeme a píše se to ostatně i v přepravních podmínkách. Ale občas prostě dojde k nehodám. Váš choť se zřejmě dopustil nějaké politováníhodné neopatrnosti, pokusil se možná vstoupit někam, kam...“

Namítala: „Promiňte, ale můj manžel rozhodně nebyl typem člověka, který by klukovsky lezl po zábradlí na palubě či se cpal třeba někam do strojovny!“

Krčili rameny a opakovali pořád to samé.

„Litujeme, ale...“

„Pojedeme domů,“ oznámila Bedřiška Aubrechtová svému synovi, který – vykolejen tím, co se kolem něho dělo – nic nenamítal.

* * *

Stále o tom přemýšlela a věděla tudíž, co by měla po návratu udělat.

Přesněji: co musí udělat.

Po otevření bytu proto nedošlo, jak tomu bývalo jindy, ke kontrole stavu květin na balkoně ani k urychlenému vybalování zavazadel a plnění pračky. Pokyn pro potomka měl naopak značně odlehčující podobu: „Pusť si televizi nebo video, dělej si, co chceš, a mě nech aspoň hodinu na pokoji.“

„Proč?“

„Potřebuji se na něco podívat.“

Ono podívání se trvalo posléze přes dvě hodiny a odbývalo se hlavně v pracovně toho času sice formálně jen nezvěstného, ale – jelikož na moři se nelze nikam zatoulat – s pravděpodobností hraničící s jistotou, jak se úředně říká, již definitivně mrtvého Ing. Jaroslava Aubrechta. Paní Bedřiška zkoumala obsah počítače, ale nedosti na tom: probírala i každý papír na psacím stole, v zásuvkách, v odložené aktovce, nahlížela do diáře, poznámkových bloků, adresáře, dokonce i odpadkový koš zpod stolu vytáhla a podrobně prohledala. Také párkrát telefonovala, a protože se s lidmi z manželova funkčního prostředí aspoň trochu znala, dokázala jim klást vcelku zasvěcené otázky.

Když skončila, převládl v ní pocit poznání.

„Sbal se, odvezu tě k babičce do Benešova,“ oznámila synovi.

„Proč?“ zeptal se stejně jako předtím.

A podobně málo se i dozvěděl: „Protože je to třeba.“

* * *

„Mlčte!“ vykřikla, když ředitel Radoslav Šebestík, k němuž se přes námitky jeho sekretářky prodrala, nasadil účastný výraz a pokoušel se zadrmlit jakousi kondolenci. „Je mi jasné, co se stalo. A ujišťuji vás, že jsem ochotna zasvětit kus života tomu, aby to vám a vašim křiváckým společníkům neprošlo.“

„Nerozumím vám, paní Aubrechtová, a zcela upřímně vás ujišťuji, že...“

„Nechte toho,“ znovu ho umlčela. „Mne neukecáte tak snadno, jako se vám to povedlo u mého muže. Asi vám o mně neřekl, že jsem také ekonomka.“ Pohodila před něho složku papírů. „Nejde zatím o žádné důkazy, spíš jen náznaky z poznámek mého přepečlivého a úřednický zamindrákovaného manžela. Ale já budu hledat dál a spolu se mnou i jiní. Tohle jsou samozřejmě kopie,“ ukázala, „originál jsem uložila u právníka, takže je zbytečné najímat nějaké grázly, aby mě topili ve Vltavě.“

Nahlédl do složky, nadechl se a vzdychl. „Paní Aubrechtová, omlouvám vaše jednání ztrátou, kterou jste utrpěla, a věřím, že se...“

„Dohodneme...?!“ vyštěkla. Přikročila k němu blíž: „Ne, nedohodneme se. Kdyby mi to nebylo protivné, plivla bych vám do obličeje. Se mnou se určitě nedohodnete. S tím mým se to pak už asi také zadrhlo, zřejmě jste se před naší dovolenou nepohodli, poznala jsem to na něm, asi odmítl poslušnost, nebo vám dokonce i vyhrožoval...? A především toho moc věděl, že ano?! Podívejte se, řeknu vám něco, co ode mne nikdo jiný neuslyší. Nebyli jsme ideální pár, to rozhod-

ně ne, příliš jsem si ho nevážíla, ale byl to především otec mého syna. A taky je mi odporné, když je někdo oddělán, jako by to ani nebyl člověk, ale jen nějaká překážka na cestě. Třeba jste to přímo vy nenařídil, ale spojil jste se s lidmi, pro které lidský život nemá cenu, a to vám nikdy neodpustím. To je vše, co jsem chtěla říct. Ostatní přijde později.“

Otočila se k němu zády.

Pak si však ještě na něco vzpomněla, vrátila se, položila před něho ručně popsaný papírek a řekla: „O tomhle jsme s mým mužem cestou k trajektu v Pozzuoli mluvili. Skoro naposledy, kdy jsem s ním ještě mluvit mohla.“

Uchopil lístek do prstů. „Co je to?“ zeptal se.

Odsekla mu s plamínky zlosti v očích: „Na všechno máte lidi, pane řediteli. Na kšefty, na uplácení i na zabíjení. Dejte si to tedy přeložit.“

Byly to tři italské věty ve třech řádcích pod sebou: o nadbytku minulosti, nedostatečné přítomnosti a žádné budoucnosti.

Lotova žena z Jižního předměstí

Zpočátku to bylo velmi jednoduché: prostě nic nechápala. Dokonce si chvílemi útěšně namlouvala, že je to všechno nějaký idiotský sen. To až později, až poté, co se přehnala ta první vlna bouře, kdy jejich jindy vcelku poklidným domem, zahradou a garáží na luxusním Jižním předměstí prošla spousta lidí, z nichž někteří jí opakovaně kladli různé otázky, byla Marie Soukeníková schopna se uchýlit do svého oblíbeného kouta v zimní zahradě a pokusit se o urovnání myšlenek do ucelenější a aspoň trochu vnímatelné podoby.

Co se to dnes v noci stalo?

„Paní Soukeníková, potřebovali bychom vědět, co vás uprostřed noci, zhruba v půl druhé, probudilo – pokusíte se nám pomoci?“ ptali se jí v předchozích desítkách minut kriminalisté, jako kdyby jí k rozhození stavu duše nestačily její vlastní nejistoty. A někteří se ve svých dotazech dotýkali i témat veskrze intimních: „Říkala jste před chvílí, že obvykle vás v noci nebudí nutkání na toaletu, ale tentokrát...“

„Nevím, nevím,“ říkala jim a opravdu to tak cítila.

Až nyní, kdy se přece jen trochu zklidnila, náhle pochopila, že to ví: že ví, co ji v té zářijové noci probudilo. Bylo to ticho. Prostě ticho! Obvykle, řekněme tak čtyřikrát, pětikrát v týdnu vedle ní ležel její manžel, k němuž již nic necítila, a on na tom byl ve vztahu k ní snad ještě hůř – ani jednoho z nich by ani nenapadlo, aby se toho druhého dotknul, jakkoli dotknul, ale býval tam ten muž, většinou tam býval.

Kvůli občasným návštěvám již dávno dospělých, ale všetečně zvědavých dětí, jimž by byli nuceni leccos vysvětlovat, se dosud nerozhodli pro oddělené ložnice. A tak zachovávali dosavadní zvyky a spali vedle sebe. Dvojice, v níž každý tu byl sám za sebe. Ředitelka knihovny Marie Soukeníková a státní zástupce, postaru řečeno prokurátor, JUDr. Petr Soukeník. Ženin spánek, aspoň si to o sobě myslela, byl klidný, nehlučný, střídou ukázněností vcelku odpovídající její nátuře. Podobně na tom byl co do přímočarosti vztahu mezi povahou a podobou spánku i Petr Soukeník. Velmi silných emocí a velkých slov i gest, workoholik každým coulem, ani v noci neuměl být jiný než kdykoli jindy: neustále se obracel, trhal sebou, občas i křičel, vzdychal, chrápal a hlučně se probíral ze svých apnoických pauz, tedy dočasných zástav dechu.

Marie samozřejmě nebyla z těchto jeho projevů, které ji pravidelně budily, nadšena.

Ale dnes v noci, v tom podivném tichu, které ji zaskočilo, jako by se jí po manželově hlučnosti skoro až zastesklo. Proboha, zastesklo, opravdu zastesklo...?! Co by tomu řekl doktor Freud? Čekala, ještě chvíli čekala, až pak se rozhodla k počínu, který už dlouho neudělala. Slezla z postele, oblékla si župan a svého chotě, kterého již jako chotě nevnímala, se jala hledat. V koupelně ani na záchodě nebyl, nenašla ho ani v kuchyni u ledničky, popošla tedy až do haly, odkud vedly schody do zahrady a boční dveře, jimiž se přes skladovací komoru a kutilskou dílnu dalo projít do garáže. V hale se svítilo, což ji překvapilo, a pak také, když se na okamžik zastavila, uslyšela zvláštní rytmický zvuk. Jako kdyby běžel nějaký motor. Čerpadlo? Ne, to hlučí úplně jinak. Že by tedy auto? Ale proč...? Od garáže ji dělilo zhruba osm metrů. Ušla je a pak již jenom zděšeně vykřikla.

Našla svého manžela.

Leč nebyla jí dána možnost vytknout mu jeho podivné noční konání. Státní zástupce JUDr. Petr Soukeník se postaral o to, aby mu už ani ona, jeho žena, a ani nikdo jiný nemohl cokoli vytkat. Anebo mohl vytkat, ale jemu už to bude lhotejně. Postaral se, aby tomu tak bylo. Na jídelním stole v kuchyni zanechal stručné sdělení: „Promiň. A zavolej prosím dětem, aby se to nedozvěděly odjinud.“ Pak odešel do garáže a zavedl si do vnitřku auta výfukové plyny z nastartovaného motoru.

„Udusil se,“ prohodil jeden z kriminalistů hned poté, co mohli po předběžném ohledání na místě tragické události tak na pětadevadesát procent vyloučit přímé cizí zavinění.

A ten druhý, o trochu starší a zkušenější, k tomu zamyšleně dodal: „Jako kdyby sám sebe za něco trestal.“

„Povídá se o něm, že se ho kdekdo bál. Že to byl prostě ranař.“

„Ranař...? Jo, to dnes v noci dokázal. Pokud nebylo všechno úplně jinak, tak se obžaloval, odsoudil a potrestal – všechno naráz.“

„Z jedné vody načisto, říká se to tak, ne?“

„Říká,“ potvrdil kolega.

* * *

Pro lačná média, a v tomto případě nejen ta ryze bulvární, to bylo parádní sousto. Pomalým, trýznivým způsobem usku-
tečněná sebevražda veřejně známého státního zástupce, který vystupoval v mnoha ostře sledovaných kauzách, motal se i kolem politiků, a tudíž se o něm tam i onde leccos šuška-
lo, vyvolala přívál spekulací. Nemoc? Pracovní selhání a oba-
vy z následků? Vydírání ze strany organizovaného zločinu či
vlivných jedinců? Problémy v osobním životě, třeba drsně

neodbytná milenka? Nic z toho se nedalo vyloučit. Ale také se pro žádnou z těchto verzí nedařilo najít jakékoli důkazy.

Pátrala policie, dohlíželo státní zastupitelství, pídili se novináři, vyptávali se známí a sousedé.

Martyrium pro paní Marii, a ještě k tomu byla na vše sama, nikdo jí nestál po boku, protože potomci už před časem vyletěli z hnízda.

„Zvládáš to, maminko? Myslím na tebe, hrozně na tebe myslím,“ ujišťovala ji telefonem a přes skype dcera Pavla, lékařka, která po sňatku žila na Moravě a nikoli bez komplikací prožívala první těhotenství.

„Snažím se. Ale ty, Pavlíno, myslí hlavně na své dítě,“ odpovídala Marie.

Syna Petra, nositele otcova křestního jména, inženýra ekonomie a specialistu na bankovní analýzy, zavály dobře placené služební povinnosti ještě o notný kus dál: se svou francouzskou manželkou bydlel v Ženevě. „Neotravuj mě víc, než je třeba, mami?“ zeptal se na dálku – a oba věděli, o kom je řeč.

„Otravují, ale vím, že to musí být. Novináře jsem si k tělu nepustila, to se mi zatím daří, ale ti druzí... no, dělají prostě svou práci. Opakovaně prohledávají celý byt, i rodinný trezor jsem jim musela otevřít, byli taky na chalupě a celý den se tam přehrabovali...“

„Po čem jdou?“

„Nemám ponětí a raději se ani neptám. V novinách píší o tátovi a o tom, s kým se stýkal a o čem jednal a co ovlivňoval, divoké spekulace, snažím se to nevnímat, ale když vidím, že policisty zajímá každý papírek...“

„Papírek,“ zamyšleně ji přerušil, a pak jako kdyby se k něčemu rozhodl. „Mami,“ řekl, „mám tu teď hrozně práce a chtěl jsem přijet až na pohřeb, ale raději šéfy nějak umlu-

vím a vydám se za tebou ještě dnes. Měli bychom si vážně promluvit.“

„O čem – promluvit?“

„Necháme vše až napotom,“ rozhodl, „nebylo by asi dobré cokoli řešit telefonem.“

Postrášeně vydechla: „Proč? Ty myslíš, že mě mohou odposlouchávat?“

„Nemyslím si vůbec nic. Ale volám ti na pevnou linku – a mohli... mohli mít na ní napíchnutého už tátu.“

„Děsíš mě, Petříku.“

„Promiň. Ale popravdě řečeno: můžeš něco takového vyločit? Našel jsem si na internetu tiskové komentáře z Čech, takže vím, co všechno se tam rozebírá. No, dáme řeč. Pac a pusu, mami, a drž mi palec, jdu vyjednávat o tom volnu. A když kývnou, sedám do auta a šlapu na plyn.“

„Šlapej, šlapej, těším se na tebe, ale šlapej opatrně,“ požádala ho maminkovsky, i když věděla, že její syn už je dávno dospělý.

* * *

Volno si Ing. Petr Soukeník od svých švýcarských bankovních mocipánů vyprosil. A mohl tedy splnit svůj slib: usednout do auta a šlapat na plyn tak, jak bylo třeba. K městu, kde se narodil a vyrostl, dorazil tudíž ještě téhož dne večer. A aniž by to bylo jeho úmyslem, hned svou maminku zneklidnil, když jí ještě z auta zavolal mobilem: „Hlásím příjezd. Za čtvrt hodiny dorazím před barák. Jsem v pořádku, ale mám děsný hlad, protože jsem se cestou nechtěl zdržovat zastávkami. Takže se, prosím, oblékni a půjdeme na večeři do Grandu. Vždycky nám tam chutnalo.“

„Proč do Grandu? Mám plnou ledničku a mohla bych...“ namítla.

„Mami!“ zarazil ji zdůrazněným slovem – a Marie Soukeníková pochopila, byla donucena pochopit, že dům na Jižním předměstí, v němž žije, a pokud se nestane nic mimořádného, v něm také miní dožit, není nyní vhodným místem k důvěrnému rozhovoru s vlastním synem.

* * *

„Napřed se snad najíme,“ navrhl, když se usadili v rohovém boxu.

„Ne, Petříku, to určitě ne,“ zavrtěla hlavou, „snad to chvíli ještě vydržíš. Nejdřív si budeme povídat, jak jsi mi už ze Ženevy naznačil. V duchu jsem pak náš rozhovor probírala a tuším, že pro mě máš nějaké sdělení, které jsi nechtěl svěřit telefonu. Takže mluv! Dám si víno, ale nedostanu do sebe ani sousto, dokud se nedozvím...“

Viditelně se mu do hovoru nechtělo a dal to najevo i tím, že zprudka uchopil matčinu ruku a sevřel jí dlaň. „Ani nevíš, jak rád bych tě toho ušetřil. Strašně rád! Jenomže oba víme, že v dané situaci si nemůžeme hrát na schovávanou.“

Pokrčila rameny. „Když nemůžeme, tak nemůžeme. Necítím se na roli hrdinky, žádná bojovnice z barikád tu vedle tebe nesedí, ale snad ve svých letech už leccos přežiju. Takže do toho, chlapče,“ vyzvala ho. „O moc hůř, než mi je, už mi snad ani být nemůže.“

„Ale může,“ řekl, sáhl do kapsy a položil na stůl kroužkem sevřený svazeček klíčů a čistou, nenadepsanou obálku.

„Co je to?“ zeptala se, ale už v té chvíli tušila, že se asi opravdu nedozví nic pěkného.

A také že se nedozvěděla. „Musím ti říct, že táta si prostřednictvím realitní agentury a velmi diskrétně pronajal na sídlišti na druhém konci města byt. Spíš tedy byteček dva plus jedna.“

„Aha,“ vzdychla. „Hnízdečko pro přítulné děvenky?“

„No, to možná taky,“ připustil, „ale pokud vím, tak ses už před časem srovnala s tím, že se vedle něho občas vyskytuje i kdosi další. Jde nyní o něco jiného. Možná ty... ty přítulné děvenky, jak jsi je nazvala, nebyly ve vztahu k tomu bytu prvořadé. Spíš si myslím, že se tam setkával s lidmi, s nimiž cosi důvěrně dojednával, ale nechtěl se s nimi ukazovat na veřejnosti nebo ve své kanceláři. Zpravodajci tomu říkají konspirační byt. Rozumíš mi?“

„Počkej, počkej, Petře. Nechci domýšlet, co všechno tím naznačuješ – ostatně jsou takových úvah plné noviny. Myslíš si, že tvůj táta jednal, mohl jednat nějak... nezákonně?“

Odtáhl se od přímé odpovědi. „Promiň, ale o tom nic nevím. A přiznám se, možná trochu zbaběle, že ani vědět nechci.“

Přikývla. „Nemusíš se omlouvat, s tou touhou po nevědomosti jsme na tom stejně. Ale něco mi přece jen musíš vysvětlit. Jak ses k těm klíčům dostal? Táta ti je dal?“

„Ano. Svěřil mi tenhle náhradní svazek klíčů, ale uvnitř toho bytu jsem nikdy nebyl.“

„Proč...“ zadrhlo jí v ústech, „proč ti ty klíče dal? A kdy? O co mu šlo? Chci slyšet pravdu!“

„Přespříliš otázek najednou, mami. Kdy...? Vzpomeň si, že letos na jaře jsem tu byl služebně asi dva týdny, zřizovali jsme novou expozituru a školil jsem manažery. Bylo to zrovna v době, kdy táta začal mít potíže s dýcháním a navštívil kardiologa. Zašli jsme pak spolu na oběd, shodně s doktorem jsem mu radil, aby trochu přibrzdil, nad tím jako vždy mávl rukou, ale pak na mě vybalil to s tím bytem. Dal mi klíče, papírek s adresou a plánek interiéru s označením místa, kde má poschovávané nějaké papíry. A pak mě táta... pak mě trochu rozpačitě požádal o takovou zvláštní službu.“

Odmlčel se.

„Jakou službu?“ zeptala se tiše, ale když se syn hned nevyjádřil, dopověděla to sama. „Jít tam a všechny ty věci – co s nimi? Zničit je?“

„Ano, mamí. Ne nadarmo jsi byla po řadu desetiletí manželkou právníka. Velmi přesně ses právě vyjádřila.“

Odmlčeli se oba.

Až po chvíli vyslovila otázku, která nad nimi visela ve vzduchu: „Splníš otcovo přání?“

Se svou odpovědí byl již předem vyrovnán. „Ne, nesplním, a ani se o to nepokusím. Považuj mě třeba i za sraba, ale nemohu si to dovolit. Pracuji pro švýcarskou bankovní instituci, která hlídá své zaměstnance snad ještě důkladněji, než to dělali bolševičtí kádrováci. Neohrozím své dlouho budované postavení jen kvůli tomu, že se táta možná do něčeho zapletl. Měl jsem ho rád, samozřejmě, ale nestydím se říci, že v mnoha směrech pro mě nebyl příkladem k následování. Není asi košer, že o něm nyní, zrovna nyní, takhle mluvím, ale už delší čas mu zazlívám, že se k tobě nechoval tak, jak sis zasloužila. A to jeho velikášství a bezohlednost...“

„Petře,“ okřikla ho bez důrazu.

„Já vím, úcta k mrtvému je svatá, už mlčím. Co podnikneme, mamí?“

„S čím?“

Ukázal hlavou: „Tady s těmi klíči. A s obálkou, v níž je adresa a plánek bytu.“

Paní Marie Soukeníková se napřímila, z opěradla sousední židle sejmula kabelku, otevřela ji a rázným pohybem do ní smetla předměty, o nichž se syn zmiňoval. „Hoto-vo,“ řekla odhodlaně, byť bylo oběma, jemu i jí, jasné, že se do toho vzdorného gesta musí nutit.

„Mami, ty tam chceš...?“

„Nevím, zatím ještě nevím, Petříku. Ber to tak, že budu společně s vámi po tátovi dědit a není toho k dědění zrovna málo. A tak se člověk musí smířit s tím, že zdědí i něco, o co nestojí. A končíme! Už se o těchhle věcech, které si pocho-pitelně necháme sami pro sebe, nebudeme bavit. Nejen teď, ale nikdy. Nikdy, rozumíš?“

„Rozumím. Jsi statečná ženská, mami,“ vydechl.

„Jistě,“ usmála se nevesele. „Čerstvá vdova, matka dvou dospěláků a šéfknihovnice před penzí musí přece něco zvládnout.“ Sáhla po jídelním lístku. „A neměli bychom se konečně zabývat tou večeří? Už mi docela vyhládlo.“ Zalis-tovala. „Vsadím se, Petře, že uhodnu, co si vybereš. Některé zlozvyky z mládí se ani pobytem v cizině nemění.“

Samozřejmě to uhodla: objednal si smažený sýr a hranolky.

* * *

Obřad v krematoriu byl přehlídkou utrpení.

Nejen svou podstatou, ale i zraňujícími přídavnými hro-ty. Přišlo hodně lidí, významných i méně významných – ale mnozí z rodinných přátel, donedávna údajně blízkých přátel, se raději nedostavili. A na druhé straně přicházeli paní Soukeníkové k první řadě pozůstalých vyjádřit účast zvlášt-ně se chovající lidé, které vůbec neznala. Také hodně upo-cených čumilů z řad čtenářů bulváru se nacpalo do obřadní síně. A ze všeho nejotravnější byl roj dotěrných novinářů s kamerami a fotoaparáty, který pozůstalé pronásledoval na každém kroku.

„Zmizme odtud,“ zavelel Soukeník junior hned poté, co se před prostorem s rakví zatáhla všeříkající opona a odbyli si povinnou frontu kondolujících. O nechtěný situační hu-mor se v té chvíli postarala Petrova nic netušící francouzská manželka Anne-Marie, která mu zašeptala: „Jde mi z toho

hlava kolem! Takhle se u nás pohřbívají nejmíň ministři. Netušila jsem, že byl tvůj otec tak slavný.“

* * *

Čas po pohřbu nepřinesl dostatek úlevy.

Spousta otravných starostí, a ještě jedna extra nepříjemná záležitost navíc. Pálily ji ty věci v kabelce: pálily a jako kdyby den po dni nabývaly na váze, těžkly. Přesněji řečeno to byl nyní už jen jediný předmět, tedy svazeček tří klíčů, od domu, od bytu, od poštovní schránky. Obsah papírků, na nichž byla manželovým neurotickým rukopisem napsána adresa bytu a načrtnut plánek interiéru, si paní Soukeníková vryla do paměti a cedulky hned poté pozřel oheň v krbu. Ve chvíli, kdy po dotyku s doutnajícím dřevem vzplanuly, jí to cosi připomnělo, cosi týkající se krematoria a tamních pecí, ale kvapně od sebe tyhle oslabující myšlenky odehnala.

Podstatné bylo něco jiného: jít tam – nejt tam?

Bezmála hamletovská otázka. Věděla, že by se měla rozhodnout, že se dříve či později musí rozhodnout, ale úlevu nacházela, jak to my lidé často činíme, v odkladech. Půjdu zítra, půjdu pozítří. Ne, dnes ne, ještě se na to necítím. Smlouvala sama se sebou a poté zvolila metodu postupných kroků. Zajela autem na sídliště a obhlédla si dům, o který se jednalo. Nebyla si jista tím, co od této průzkumné akce očekává, a tudíž ani nemohla být zklamána výsledkem. V devadesátých letech minulého století postavený činžák jako desítky jiných všude kolem. Zaparkovala u chodníku a popošla blíž ke zvonkům. Pochopitelně: žádné povědomé jméno, u řady tlačítek jen vyzývavě působící bílá ploška. Zkusila ještě klíč od domu. V pořádku: poslušně otevřel vstup. Tak dobrá, zatím jsem toho zvládla dost, řekla si, zítra se podívám dovnitř.

Určitě zítra?

A když ne zítra, tak...

Odhodlala se k tomu až o další dva dny později. Zvolila polední hodinu, kdy sídliště působilo dojmem ospalého důchodce, který váhá nad tím, zda si půjde lehnout, či ještě chvíli setrvá u televize. Auto tentokrát nechala doma a zvolila nenápadnější cestu městským autobusem. A byla natolik přeplněna svým odhodláním, že se ani neohlížela. Nebylo by dobré se tu váhavě motat, velela si, musím se chovat, jako bych sem patřila. Lidé v takovémhle velikém baráku se určitě neznají, rozhodně ne všichni se všemi, takže jaký je v tom problém? Žádný problém. Zatím žádný. Odemkla dům, vešla, nahlédla do poštovní schránky, odkud se vyvalil jen štos reklamních tiskovin, pak si přivolala výtah a dopravila se jím do třetího patra. Byt číslo šestnáct, na dveřích žádné jmenné označení. Odemkla, vstoupila dovnitř, zavřela za sebou... a najednou ji podrazilo vnitřní napětí. Unaveně se posadila na botník v předsíni, zhluboka dýchala a cítila, jak jí po těle stékají pramínky potu. Proboha, co tu dělám? ptala se sama sebe. Co tu chci najít, o čem se přesvědčit, a najdu-li něco, ať už to bude cokoli, co s tím pak udělám...?

Sebedotazovacího trápení mnoho, odpovědi žádné.

Holka, neblbni, jak dlouho tu míníš takhle posedávat? okřikla se.

Zvedla se z botníku, donutila se opustit předsíň a popojít dál. Všedně a s nulovou snahou o vylepšení zařízený byt nenabízel žádný estetický vjem. Útulek člověka, který tu nehledá domov. Jen letným pohledem přelétla Marie ložnici s pečlivě ustlaným dvojlůžkem, odehnala od sebe vnucující se představy a vedena manželovým plánkem, který si uchovávala v paměti, zamířila do kuchyně. Přiklekla ke skřínce pod dřezem, vytáhla na podlahu dvě řady hrnců, odstrčila

je stranou a sáhla dovnitř. Dřevěná zadní stěna pod lehkým tlakem prstů skutečně povolila a otevřel se tím přístup k volnému prostoru, kam byla vtěsnána igelitová taška s logem nákupního centra. Vytáhla ji ven, s heknutím vstala z podlahy a tašku odnesla na jídelní stůl. Nahlédla dovnitř: samé papíry. Zaváhala nad tím, zda se má už tady pustit do aspoň zběžné prohlídky, anebo si kořist, o kterou nijak nestála, odnést domů a vše další nechat na později, ale dostatek času k uvažování jí nebyl nabídnut.

V kabelce, kterou ponechala v předsíni, se rozezvučel mobilní telefon.

Kašlu na to, vyřídím to až potom, rozhodla se, ale neodbytnost vyzvánění, jež se po krátké pauze ozvalo znovu, ji donutilo k přehodnocení názoru. Co když je to dcera a něco se děje kolem jejího nepohodového těhotenství. Došla si pro mobil, na displeji bylo sice neznámé číslo, ale když už tedy držela přístroj v ruce, hovor přijala.

Nebyla to dcera.

Ozval se nijak jí povědomý hlas, mužský, sebejistý a od první chvíle i ironický. „Přeji vám pěkný den, paní Soukeníková. Že vám to ale trvalo! Už jsme se obávali, že se na návštěvu manželova tajného útulku vykašlete. A to by nás mrzelo, hodně mrzelo. Věděli jsme, že je ten byt někde tady na sídlišti, ale kdo se má v tomhle mraveništi vyznat. Takže vřelé díky za to, že jste nás nasměrovala. Ceníme si toho, protože...“

„Kdo jste?“ přerušila ho.

„Ale no tak, milostivá paní, nespěchejte,“ odbyl ji. „Na představování je ještě času dost. Napřed je třeba se o něčem dohodnout. A při vší úctě vám musím sdělit, že vy nebudete tou, kdo by si mohl klást podmínky.“

„Nelíbí se mi, jak se mnou mluvíte,“ vzepřela se.

Zostřil tón hlasu: „No jistě, jako ředitelka knihovny a manželka ambiciózního prokurátora, který mířil na posty nejvyšší, jste zvyklá na jinou řeč. Situace se však smrtí vašeho chotě změnila, což vám jistě neuniklo. Takže leccos se vám nemusí líbit, ale to je tak vše, co s tím můžete udělat. Tahle partie se nehraje podle vašeho scénáře, paní Soukeníková. Uděláte dobře, když to vezmete na vědomí. Rozumíme si? A pokud mě chcete pobavit, pohrozte mi třeba tím, že si pozvete na pomoc policii. Nacházíte se v utajeně drženém bytě, kde váš manžel za zády svých nadřízených kšeftoval s justičními materiály a domlouval korupční podrazy. Rád vám uvěřím, že jste o ničem z toho nevěděla. Ale nevšimla jste si náhodou, že v poslední době disponoval mnohem většími finančními prostředky než kdykoli předtím? Pořídili jste si druhé auto, koupili chalupu, výrazně jste podporovali rodiny svých dětí. A s omluvou se musím zmínit i o tom, že manželovy často střídané a vždy velmi exkluzivní... no, řekněme přítelkyně také něco stály. Mám pokračovat?“

„Není třeba,“ hlesla. „O co vám jde? O papíry, které jsem před chvílí držela v ruce?“

„Konečně rozumná otázka, paní ředitelko. Budeme ale skromní. Všechny ty papíry nepotřebujeme a můžete s nimi naložit dle vlastní vůle. Pravděpodobně je chcete zničit. Budiž, je to vaše rozhodnutí a újma, kterou tím utrpí zákonost v této zemi, nás netrápí. Jen o jednu z těch složek máme zájem a chceme ji od vás získat.“

„A když odmítnu...?“

„Neodmítnete,“ řekl přesvědčeně. „Jste sečtělá žena, a tudíž je vám jistě známo, že člověk je spolužijcem svého osudu. A vy, i když jste nyní ztratila manžela, nejste na světě sama. Víme o vás všechno. A nejen o vás. Máte syna, máte

dceru, čekáte vnouče, které se v tom půvabném moravském městě s obtížemi klube na svět, takže...“

„Mlčte!“ vykřikla. „O co konkrétně vám jde?“

„Už jsem vám to před chvílí naznačil. O jednu ze složek, které pan doktor v tomhle bytě ukrýval. Chcete ji popsat?“

„Ano,“ řekla, protože cítila, že je v pasti a nic jiného říci nemůže.

„Chytrá,“ pochválil ji. „Tak poslouchejte. Jde o zhruba padesát stran strojopisu v tmavomodrých deskách s černými tkaničkami. Jděte se podívat,“ nařídil jí. Pak přece jen dodal ještě nezbytné slůvko: „Prosím.“

Bylo jí zle, obávala se, že začne zvracet, také se jí úporně zachtělo na malou, ale všechna tahle nutkání potlačila, protože ze všeho nejvíc už chtěla mít tuhle nechutnost za sebou. S telefonem v ruce nejistým krokem přešla do kuchyně, vysypala obsah igelitové tašky na stůl a pak řekla: „Ano, je tu něco takového.“

„Tmavomodré desky, černé tkaničky?“

„Ano.“

„Na deskách je rukou vašeho manžela cosi napsáno. Přečtete mi to.“

„Počkejte, musím si vzít brýle. Panebože, to snad ne...?!“

„Čtete!“

Poslechla. „Deník mrtvého vraha,“ přečetla.

„To je ono. Šikovná,“ znovu ji pochválil.

„Deník mrtvého... Co to má znamenat?“

„S tím si nelámejte hlavu, paní Soukeníková. A děkujte osudu, že se o to starat nemusíte.“ Odkáslal si a přidal na důrazu: „Povím vám teď, jak s těmi deskami naložíte, a vy to přesně tak uděláte, protože víte, že to z mnoha důvodů, o kterých jsme už hovořili, udělat musíte. Tím naše milá konverzace skončí. A já vám na rozloučenou slíbím, že

se nebudeme snažit potápět pověst vašeho zemřelého chotě víc, než se o to on sám dostatečně postaral. Mluvím srozumitelně? Udělejte vše, co je třeba, a zapomeňte na to, co bylo, neohlížejte se. Pohybujete se po celý život mezi knihami, takže jistě znáte biblický příběh o Lotově ženě na útěku ze Sodomy. Manžel jí radil, aby se neohlížela. Neuposlechla a za trest se proměnila v solný sloup. Poučná historka, není-liž pravda? Mohu vám tedy nyní říci, co je třeba neodkladně udělat?“

„Ano, ale... ale není mi dobře,“ špitla.

„Chápu vás, a proto budu stručný,“ přislíbil – a to, co řekl, i splnil: pokyny, které jí dal, byly zhuštěny do pouhých několik vět.

* * *

Strach umí lidskou bytost sevřít jako krunýř.

O to úporněji, jedná-li se o strach nikoli jen o sebe, ale o lidi blízké, ba nejbližší, ba dokonce i o ty, kteří se ještě nenarodili. Marie Soukeníková pochopila, že je zatlačena do slepé uličky, neviděla z ní v reálném čase nahmatatelné východisko, nechtěla se v obrazném slova smyslu stát Lotovou ženou proměněnou dle biblického mýtu v nehybný solný sloup – a začala tudíž jednat jako dálkově ovládaný stroj. Ať mi všichni ostatní se svými problémy vlezou na záda, hlavně když ochráním ty, které mám ráda. Plnila úkoly, zadané jí mužem v telefonu, bod po bodu. Prázdnou skrýš pod dřezem narychlo uvedla do původního stavu, do igelitové tašky s logem hypermarketu nacpala všechny ostatní papíry, pouze tmavomodré desky s černými tkaničkami držela v ruce samostatně. Opustila byt, zamkla dveře, výtahem sjela do přízemí, vyšla na chodník a rozhlédla se kolem: pořád tu bylo liduprázdno, pouze mladá žena s ko-

čárkem přejela kolem – a husté větve jehličnanu vpravo na předzahrádce se, jak jí bylo předtím naznačeno, opravdu skláněly až k zemi. Ohnula se a desky s nadpisem Deník mrtvého vraha pod ně zasunula. A hotovo! Svým způsobem pocítila úlevu. Vydala se napříč sídlištěm, za třemi rohy vylovila z kabelky klíče od bytu, ze kterého před chvílí odešla, a přes kanálovou mříž je spustila dolů. Párkrát někde narazily na stěnu, pak se ozvalo šplouchnutí. A hotovo! pomyslela si opakovaně a podobalo se to loučení s něčím, co tu bylo a překáželo a trýznilo. Poté znovu sáhla do kabelky a mobilem si přivolala taxíka. Ač jí to najednou připadlo až směšné, vysadit se na Jižním předměstí nenechala před domem, ale v sousední ulici. Zvládla jsem to, jsem v pořádku, jsem dobrá! chválila se, ale spíš si tou vnitřní samomluvou dodávala sil. Došla domů, igelitovou tašku s papíry opřela u krbu o ozdobný stojan s dřívím na topení. Navečer v krbu škrtnu, pomyslela si. Anebo hned? napadlo ji. Ne, zamítla tu myšlenku, hned ne, musí to počkat, příliš se mi chvějí ruce. Raději tedy popošla do kuchyně, nalila si sklenku koňaku a naráz ji vypila.

Jsem v po...

Ale ne, v té chvíli už by bylo vědomou nepravdou, kdyby si namlouvala, že je v pořádku. Zamířila do ložnice, oblečená padla na postel, obličej zabořila do polštáře, tělo stoučila do klubíčka – a rozplakala se. Vydržela takhle ležet asi hodinu, pak už jí to nedalo. Vstala a v obýváku podpálila oheň v krbu. Po chvíli se rozhořely první větší špalíky dříví. Paní Marie si přisedla ke krbu, a aniž by cokoli z toho blíže zkoumala, začala do ohniště kus za kusem, svazek za svazkem vhazovat papíry, které přivezla z bytu na sídlišti. Zanáší se tím komín, napadlo ji, ale pak nad tím mávla rukou. Nesmím se zabývat blbostmi, nařídila si.

* * *

Dny příští se odehrávaly pod erbovním znamením čekání. Nedělo se však vůbec nic, což kupodivu nepřinášelo úlevu. Policisté se už o paní Soukeníkovou nezajímalí a také článků v novinách, v nichž se předtím nabubřelými slovy hovořilo o přečinech, nebo snad přímo nezákonném konání mrtvého státního zástupce JUDr. Petra Soukeníka, ubývalo, protože se vyskytly a byly propírány zase jiné skandály a maléry. Navzdory tomu všemu v paní Marii stále hlodaly obavy, že ještě není všemu konec: že se ve vzduchu vznáší cosi jako tečka, nepěkná a předem neodhadnutelná tečka.

Nikomu se však s těmito pocity nepsvěřovala.

Pokusila se vnutit dennímu řádu běžnou podobu. Vrátila se do zaměstnání, zdolávala pracovní resty, které se jí tu ve výpadku po smrti manžela nahromadily – a kolegyně hned prvního dne požádala, aby se jí na nic neptali a nedeptali ji účastnými pohledy. Častěji než kdykoli předtím kontaktovala své děti. Dcera Pavla šla na Moravě k vyvrcholení svého těhotenského trápení, v hovorech se Ženevou se Marie pokoušela probírat jen běžné záležitosti, ale přece jen se jednou, jen jednou nevyhnula synově opatrné a s citelným odstupem vyslovené otázce: „Mami, podnikla jsi něco ve věci, o které jsme v Grandu...?“

„Petře, něco jsme si slíbili!“ okřikla ho.

„Já vím,“ přisvědčil a dalo se poznat, že docela rád.

* * *

Obávaná tečka se dostavila hned zkraje dalšího týdne.

A to v odstupňované podobě.

Napřed přišlo cosi, co by se v nadsázce dalo nazvat avízem. Při ranním odchodu do práce našla Marie Soukeníková v poštovní schránce obálku střední velikosti. Bílou,